

1762, 2
AD

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
DE
MODO ADQVIRENDI
PER
OCCVPATIONEM BELLICAM
DEQVE EO QVOD CIRCA EVM
IVSTVM EST.

QVAM
DEO O. M. ADSPIRANTE
SENSV ILLVSTRIS IVRE CONSVLTORVM
ORDINIS

187

PRÆSIDE
DN. CONRADO WILHELMO
STRECKER,

ICTO
EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MOGVNTINI CON-
SILIARIO REGIMINIS, FACVL T. IVRID. ASSESS. SENIORE,
PROF. DECRETAL. PVBL. ORDINAR. CIVITATIS ERFORD.
CONSVLE PRIMARIO, NEC NON PRÆFATÆ
FACVLTATIS DECANO,

PRO CONSEQVENDIS SVMMIS IN VTROQVE
IVRE HONORIBVS ET PRIVILEGHS DOCTORALIBVS

ERVDITORVM EXAMINI
H. L. Q. C. DIE V. APRIL CIOCCCLXII.

SVBMITTIT
CHRISTIANVS CHRISTOPHORVS THILO
TENNSTADIENSIS.

ERFORDIÆ, LITTERIS NONNIANIS, ACAD. TYPOGR.

DISSERTATIO IN AUCTORITATE IURIDICA
 DE
MODO ADQVIRENDI
 OCCVPATIONEM BELICAM
 P. R. R.
 DE QVO FQ QVOD QVAVIS
 IVSTVM EST.
 DEO. O. M. ADSPICANTE
 CONSENSV ILLVSTRISVRE CONSULTORVM
 ORDINIS
 P. R. A. S. I. E.
DM. CONRADO WILHELMO
STRECKER
 I. C. T. O.
 PRO CONSENSV ET SYMMIS IN VTROVQVE
 IURIS HONORIBVS ET TITVLIS DOCTORALIBVS
 EXAMINAVIT
 H. L. O. G. DIE V. APRILIS MDCCCXXXI.
 SYMMITIT
CHRISTIANVS CHRISTOPHORVS THIBO
 TENNIS TABIENSIS
 P. R. O. R. D. I. N. E. T. E. R. I. S. N. O. M. I. N. I. S. A. D. M. T. Y. P. O.

MAVE HIBITIA VIRO
PRÆNOBILI CONSULTISSIMO AMPLISSIMO
ATQVE DOCTISSIMO

D O M I N O

ANDRÆ WAGNERO

JCTO CELEBERRIMO

DYNASTÆ IN ZWEY-NAVENDORFF

POTENTISSIMI REGIS POLONIARVM ET SAXONIÆ ELECTORIS

A CONSILII COMMISSIONVM

CIRCULI LIPSIENSIS

NEC NON

VRBIS LIPSIÆ PRÆFECTO

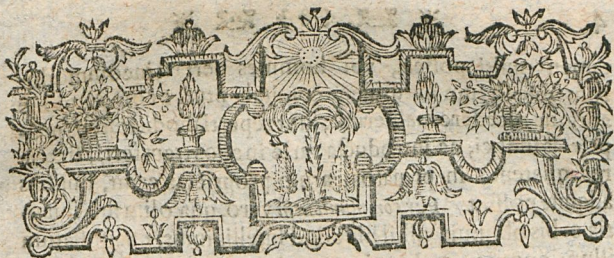
PATRONO SVO MAXIMO OPERE

DEVENERANDO

HANC INAUGURALEM DISSERTATIONEM SVAM
IN
PERPETVI CVLTVS SIGNIFICATIONEM
ET
ANIMI DEVINCTI PIGNVS
DAT DICAT DEDICAT

ATQVE SIMVL
PRO EIVS INCOLVMITATE SALVTE VITA LONGEVA
PERPETVAQVE FELICITATE VOTA
SINCERA NVNCVPAT

CVLTOR OBSERVANTISSIMVS
CHRISTIANVS CHRISTOPHORVS THILO.

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDCIA
DE
MODO ADQVIRENDI DOMINIVM
PER OCCVPATIONEM BELLICAM,
DEQVE EO QVOD CIRCA EVM IVSTVM EST.

§. I.

Esti priuata nulla sint natura, vt CICERO monet 1), vel vt HORATIVS canit 2):
Propria telluris herum natura nec illum
Nec me, nec quenquam statuit -
sed principio omnia communia & indiuisa omnibus fuerint, veluti vnum cunctis patrimonium esset 3), vel vt Poeta 4) id exprimit:

Non domus vlla fores habuit: Non fixus in agris
Qui regeret certis finibus arua lapis:

A 2

ta-

1) L. I. de Offic. Cap. VII.

2) L. II. Satyr. II. vers. 120.

3) v. IUSTIN. Histor. L. XLIII. Cap. I. n. 3.

4) TIBVLLVS I. 3. 43.

tamen multi postea, vbi homines pertasi incommodorum, quæ statum naturalem comitabantur, a communione antiqua recedere maluerunt, sunt reperti modi, quibus proprietas induci, ac introducta varie in alios transferri, sicque res, quatenus in priuatos earum proprietas cadit, singulis adquiri possint. Per *communione* vero, quæ olim sub infantia orbis obtinuit, nihil hic aliud intelligimus, quam statum illum, quo res nondum in proprietatem singulorum venerant, sed ad omnia omnibus æquale ius erat. Qualem statum frustra sunt qui negant, decepti falsa notionem communionis. *Dominium* autem siue proprietas in sensu stricto factis commode, si a priori id definias, definitur: ius in re, vi cuius res corporalis nostra est. Sin a posteriori id definire malis, est ius de re corporali pro arbitrio disponendi, eamque vindicandi. §) Verba, quæ ab aliis vulgo adduntur: *nisi lex vel conuentio vel testatoris voluntas obsistat*, consulto omisimus, quia ad dominium limitatum pertinent. In definitione vero res quasque in sua perfectione definire conuenit.

S. II.

Tralatitium est, modos acquirendi secundum tradita Iuris Romani, ratione originis, distingui in *naturales & ciuiles*: quarundam rerum dominium, ait *Imperator Iustinianus* 1), nanciscimur Iure Naturali, quod appellatur Ius Gentium, quarundam vero Iure Ciuili. *Naturales* vocamus, qui naturali quadam ratione nituntur, & sine ulteriori determinatione in ciuitatem recepti sunt: *ciuiles* vero, qui ex dispositione legis Ciuilis determinationem et formam acceperunt. Neque enim putandum est, modos acquirendi ciuiles quos

voca-

§) Conf. THOMAS ad HUBER. Praefat. ad J. Tit. de Res. Diuis. n. 13.
1) In §. XI. J. de Res. Diuis.

vocamus, utpote donatio mortis causa, legatum, Vstru capio, Iuri Natur. penitus ignotos esse; sed id solum innuitur, hos modos, quatenus ut modi acquirendi considerantur, et ut tales vim suam exerunt, efficaciam suam vni- ce ex lege Ciuili sumere 2). Circa diuisionem modorum naturalium Dd. varie admodum procedere animaduertimus. VINNIUS 3) eos ad duo summa genera reuocatos vult: Quidquid, ait, Iure Gentium nobis acquiritur, id vel factio nostro seu occupatione adquirimus, vel vi & potestate rei nostrae. Vis vero, pergit, ac potestas rei nostrae duplex est; ut quidquid ex re nostra nascitur, nostrum fit; ut quaecunque rei nostrae accedunt, rem nostram eiusque conditionem sequantur. Quorum alterum generali nomine facturam adpellat, alterum accessionem. Verum recte alii 4) hanc partitionem parum concinnam, nec operae pretium esse iudicant. Paulo aliter procedit VULTEIUS 5), qui horum modorum quoque genera duo facit; vnum ex rei adprehensione, alterum ex rei accessione. Prius illud genus, ait, in duobus est, in occupatione & traditione, posterius hoc in accessione & specificatione. Alia adhuc via incedit STRAUCHIUS 6). Sed nec haec partitiones ICTORUM plausum tulerunt. Plerique itaque cum GROTIUS & PUFFENDORFIO hos modos in originarios & deriuatiuos, & illos iterum in simpliciter tales & secundum quid

A 3

ta-

- 2) Vide praclare de diuisione hac differentem KYLPIS, in *Collat. Philosophiae Grofianae cum princip. Iuris Rom.* s. 2. in *Diss. Volum.* p. 330. add. HAHN, ad WESEMB. Tit. de *Acquir. Res. Dom.* n. 8.
 3) In *Commentar.* ad s. 11. J. de *Res. Div.*
 4) v. HEINECCIUS in *notis ad VINN.* cit. l. HYBER, *Prælect.* ad J. Tit. de *Res. Div.* n. 17.
 5) In *Jurisprud. Romana* L. I. Cap. 70.
 6) In *Dissert. Justinian.* VI. th. 27.

tales, siue principales & accessorios dispescunt 7.) Verum nec diuisionem hanc, vtut pro instituto GRO TII & Doctorum Juris Naturæ præclaram, nobis in Juris disciplina expedire, recte monet HUBERUS 8). Nam primo diuisionem modorum in principales & accessorios non recte pro subdiviisione originariorum habetur, cum ad deriuatiuos aque pertineat, e. g. emto vel legato mihi græge, vel re frugifera qualibet, id quod post accedit, mihi etiam adquiritur 9). Secundo, diuifio ipsa in modos originarios & deriuatiuos ad acquisitiones tam ciuiles quam Juris Gentium pertinet, & præterea ita comparata est, vt singulos modos diuellere possit: id quod HUBERUS latius monstrat.

§. III.

Nobis ergo cum HUBERO 1) potius placet simplex horum modorum enumeratio, quam anxie excogitata & fallax subdiviifio: in eo tamen ab HUBERO recedimus, vt non sex modos Juris Gentium acquirendi, sed, vt vulgo fit ab aliis, tres duntaxat statuamus, nempe occupationem, accessionem & traditionem. Specificatio enim, commixtio & fructuum perceptio commode ad accessionem referri possunt, nec quidquam causa adparet, quare cum HUBERO nouas inde & peculiare acquisitionum causas speciesque efformare necesse sit. Specificationem quidem ille 2) ideo pro accessionis specie siue exemplo haberi

7) v. HEINECC. *Elementa secundum ordinem Institut.* §. 342. & *passim* Dd.

8) *cit.* l. n. 17.

9) *Hoc innuere etiam puio TITIVM Obseru. Puffend.* 290. & *Obseru. Lauterb.* 1017.

1) *cit.* *Tit. de Res. Div.* n. 17.

2) *cit.* *Tit.* n. 43. in *pr.*

haberi non vult, quia accessio duas res, quarum vna sit principalis, supponat, at in hoc exemplo vnam solum rem esse. Verum salua natura accessionis specificationem pro eius exemplo haberi posse putamus. Licet enim vna res hic solum adfit, Icti tamen Romani eam duplici respectu considerabant, primo ratione materiae, & deinde ratione formae. Hinc descendebant illorum altercationes, vtrum materiae forma, an formae materia cedere debeat, et vtra pro principali habenda sit; Sabinianis pro materia, Proculianis pro forma contendentibus. Accessio ergo hic fit formae ad materiam. Porro fructuum perceptionem HUBERUS³⁾ ideo ex numero specierum accessionis extrudere intendit, quia fructus solum accessiones essent respectu ad Dominum soli habito: iam in Institutionibus⁴⁾ doceri, quomodo ex fundo alieno acquirantur, ergo hoc ad accessionem referri non posse, cum si accessionis vis solum spectetur, fructus a b. f. possessore percepti, non ipsi, sed ei, cuius res principalis est, Domino soli cedere deberent. Licet vero naturaliter fructus vt accessio ipsius fundi considerari debeant, & consequenter ad dominum soli pertineant; hoc ipsum tamen Ictis veteribus ansam dedit disputandi, quid in b. f. possessore obtinere debeat, quem placuit pro Domino haberi, & proinde iisdem iuribus, quibus verus dominus, gaudere. Fructuum perceptio itaque hic consideratur vt accessio quasi dominii, quod ex b. f. oritur. De commixtione cum HUBERUS rationes suas non protulerit, quare eam accessioni accensere nolit. nec nobis, quod regramus, inuenire labor incumbit.

3) cit. Tit. n. 46 in pr. §. IV.

4) §. 35 de Res. Div.

§. IV.

Cum itaque inter modos acquirendi naturales ex sententia vulgo recepta; sit etiam occupatio, antequam ulterius progredimur, necesse putamus inquirere, an de Jure Nat. occupatio sola vere etiam sit modus acquirendi? Cum per modum acquirendi intelligi constet, factum illud, mediante quo dominium immediate consequimur, cumque porro occupationem vocari adprehensionem rerum nullius animo sibi habendi factam, certum sit, sua sponte patet, quaestionem propositam hucredire: An factum adprehendentis rem communem cum voluntate sibi habendi conjunctum hoc operari possit, ut per hoc res adprehendentis fiat, isque omnes alios non solum ab eius usu excludere, sed & rem forte amissam, prout domini indoles fert, recuperare & vindicare iure possit? Si communem Interpretum scholam sequimur, dubitari non debet, illam vere esse modum acquirendi, occupantemque nancisci dominium contra omnes, etiam ultra possessionem, valiturum. Verum recte intercedunt alii, & rationibus non spernendis occupationem iustum titulum rem communem sibi vindicandi tribuere negant. Cur enim in rem communem ius nobis tribueret voluntas nostra in praedictum reliquorum, & cur adprehensio sola rei communis ius reliquorum sine eorum consensu tolleret? Hoc adprehensionem rei communis efficere posse largimur, ut quam diu nos possidemus, alius hanc rem nobis eripere non possit, sed hoc ius possidendi & retinendi ultra detentionem non extenditur, sed simulac rem detinere desimus, ea in antiquam causam redit, & ab alio iure iterum adprehendi & possideri potest.

test. Verosimilius igitur videtur cum GRIBNERO 1) statuere, occupationem solum modum acquirendi haud esse, sed praeterea, si per eam dominium adquiri debet, etiam pactis & conventionibus opus esse, non quidem uniuersalibus a toto humano genere initis; talia enim non immerito pro figmento habentur 2), sed particularibus, quibus cum proximis quibusuis de duratura etiam post amissam possessionem proprietate possidentes conuenerunt; nam a remotioribus minus erat periculi. Haec si ita statuimus, necesse non est cum BYNKERSHOEKIO 3) eo prolabi, ut omne dominium Juri Ciuili duntaxat adscribamus. Confirmat hanc sententiam egregie doctrina vulgaris & usus acquisitionis bellicae. Haec enim vulgo ad occupationem refertur, (quam recte, infra dicetur,) et tamen peritiores omnes qui iuste philosophantur, fatentur, hanc acquisitionem tunc demum plene firmari & consolidari, ubi in pacis conditionibus conventiones desuper & renunciaciones accesserint; manifesto argumento, solum adprehensionem ius nullum tribuere firmum & ultra possessionem duraturum.

§. V.

Occupationis species vulgo tres feruntur, venatio, inuentio & adquisitio bellica. Nos in praesenti, prioribus missis, de posteriori solum solliciti sumus. Describitur haec, quod sit illa occupationis species, qua personae & res

B

ho-

1) In Princip. Jurispr. Natural. L. I. Cap. VI. §. 6. & diff. de eo quod iustum est circa feras ex custodia dilaps. C. I. §. 2.

2) BYNKERSHOEK de Dominio maris Cap. I. TITIVS de Dominio ultra possessionem durante §. 22.

3) cit. diff. per tot. & maxime Cap. I.

hostium adprehenduntur & adquiruntur. Merito primo loco anquirere nos decet, an adquisitio hac quæ bello fit, iure speciebus occupationis accenseri possit? Communis Doctorum schola cum PUFFENDORFIO & GROTIOR) hoc citra hæsitacionem adfirmat, idque ex eo fundamento, quia non solum ex principiis Romani Juris, tales res hostium pro rebus nullius habeantur, sed & ex principiis Juris Naturæ in bello res hostium in ordine ad alium hostem, velut dominio vacuæ reddantur: sufficere itaque solam adprehensionem, prorsus vti alias ad rei vacuæ dominium adquirendum. De principiis Juris Roman. heic litigare nolumus. Videntur vtiq; Romani eas pro rebus nullius habuisse. Jungunt enim res hostium quoad acquisitionem domini rebus illis, quæ terra, mari caeloque capiuntur, nec non insulæ in mari enata, & gemmis lapillis in litoribus inuentis 2). Sed quod attinet ad illud ius, quod non didicimus, accepimus, legimus, verum, vt ille ait, ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus, ad quod non docti, sed facti, non instituti sed imbuti sumus: in ea opinione sumus, vt non opus esse credamus hanc acquisitionem inde defendere, vt fingamus, per bellum res hostium reddi velut nullius, cum fundamentum propius allegari possit, & præterea ipsa fictio illa male se habeat

1) PUFFENDORFF. de J. Nat. & Gent. L. IV. Cap. 6. §. 14. & GROTIUS L. III. Cap. 13. 2. addas VOET. ad Tit. 7. de acquir. Res. Domin. §. 2. BELER Posit. ad J. pos. 95. not. c. HEINECC. Elem. Jur. Civ. secundum ord. 7. P. VI. §. 167.

2) Vide l. 2. §. 2. 7. de acquir. vel amitt. possess. WESEMBEC. ad 7. Tit. de captiuis & de postlimin. WINNIUS Commentar. ad §. 17. J. de Res. Div. & acquir. Res. Dom. OTTO in Commentar. ad J. §. eod.

beat, atque falso prorsus res hostium pro rebus nullius habeantur. Si enim id quod eripitur hosti antea nostrum fuit, ad nostrum semper pertinuit dominium, cum hostis per ereptionem ius nostrum interuertere non potuerit: si id, quod eripitur, hostis fuerit, hæc res ideo in eius dominio esse non desinit, licet nos propter belli ius eum cogamus, vt id nobis vi præualentibus & armis interim relinquat. Ea enim domini natura est, vt sine facto nostro res nostra in alium, vi eam occupantem, non transeat. Deinde, qui possunt res hostium nullius dici, & tamen illæ ab hoste, quantum viribus omnibus licet, defendi, cum in rebus nullius nulli ius sit, alterum vsu earum excludendi, id quod in primis vrget HEINECCIUS 3). Porro in rebus nullius locus est regula: Quod nullius est, cedit occupanti. At hic hæc regula adplicari nequit, cum summo Imperanti, siue ei cuius auspiciis bellum geritur, duntaxat adquiratur, nisi is id alii vel expresse vel tacite permittat & indulgeat. Et licet dicas, milites occupantes esse solum instrumenta Principis, per quos ipse occupet, & hanc esse rationem, quare res hostiles his non adquirantur: responderi tamen potest, etsi miles, vel alius priuatus, expresse præ se ferat, se suo nomine occupare velle, incassum tamen hoc fiet, nec res ideo sibi cessura est. Tandem occupationis bellicæ obiectum sunt res & persona; atqui dici potest, personas esse vel reddi per bellum res nullius? qui enim nullius est, *suus* est, sed hoc de ciuibus hostis, cum quo bellum geritur, perperam adfirmaueris. Sin dicas, hoc restringi debere duntaxat ad res; rehero, tunc hanc explicationem non vniversalem esse, nec totum ad-

B 2

qui-

s) In Element. Jur. Nat. L. I. §. 247. *

quisitionis bellicæ ambitum exhaurire. Nec eos magis hic proficere dixerim, qui ideo res captas in bello pro rebus nullius haberi volunt, quia fugientes hostes eas pro derelictis haberent. Nam, ut alia taceamus, pro derelictis quis vnquam habuit ea, quæ ab inuitis vel imprudentibus relinquuntur 4)?

S. VI.

Cum itaque res hostibus ereptas pro rebus nullius habere non possimus, adeoque deficiat obiectum habile occupationis, sequitur, hanc acquisitionem bellicam perperam ad occupationem referri. Nisi cum VULTEIO 1) & aliis terminum occupationis generalius sumere velis, pro quaui adprehensione rei iusta, sola adprehendentis voluntate constante, hancque iterum deinde subdiuidas in captiuitatem, & occupationem in specie sic dictam. Hæc tunc duntaxat supponit *res nullius*; illa vero *res alicuius*. Et certe in eodem sensu terminum occupationis sumisſe videtur CICERO 2), vbi ait: *Sunt autem priuata nulla natura; sed aut veteri occupatione, ut qui quondam in vacua venerunt; aut victoria ut qui bello potiti sunt, aut lege, pactione, conditione, forte, ex quo fit, ut ager Arpinas Arpinatum dicatur: Tusculanus Tusculanorum.* His verbis, interprete BYNKERSHOE-KIO 3), hoc vult CICERO; rerum dominia quæri vel occupatione vel conuentione. Occupatione bifariam; aut rerum

4) Refutat hanc sententiam *Cæsar COSTA* in *Ottonis Thesaur* Tom. IV. p. 1171.

1) In *Iurispr. Rom. L. I. Cap. 70.* adde *BACHOV.* ad *Trentler.* Vol. II. disp. 20. th. 2. lit. b. & *LEYSER.* *Spec.* 439. med. I. circa fin.

2) *L. I. de Offic. Cap. 7.*

3) *Diff. de Dominio Maris. Cap. I.*

rerum nullius per apprehensionem vacuæ possessionis, aut alicuius, iure videlicet belli: Conuentione rursus bifariam; & reliqua. Quod si vero hæc displicent, referas hæc acquisitionem bellicam cum aliis 4) vel ad traditionem, vel plane nouum modum inde constituas, eadem ratione qua supra HVBERVM sex modos acquirendi naturales statuisse diximus. Plane hic modus acquirendi, si talis est, multa singularia habet, de quo deinceps.

§. VII.

Proximum est, vt quo fundamento nitatur occupatio bellica, proferamus. Scilicet nititur illa *in ipso belli iure* 1) Jus belli definitur alias facultas lædendi hostem quauis ratione, vt ex hoste fiat non hostis 2). Qui enim belli ius habet, & iuris sui persequendi causâ bellum alteri infert vel excipit, is sine dubio omnia facere licite potest, per quæ finem belli obrinere potest. Jus belli enim, docente PVFFENDORFFIO 3), infinitum, id est, limitibus nullis est circumscriptum. Iam vero inter media ius suum ab hoste obtinendi, efficacissimum hoc est, si hostis personis rebusque, quibus nocere possit, vel resistere, spoliatur, & per hæc ablationem in eum statum redigatur, vt vel non possit

- 4) v. HVBER. c. l. n. 17. circa fin. illustr. DARJES Instit. Iurispr. Vniuers. s. 493. Coroll. I.
 2) Consentit HEINECCIUS in Element. Iur. Nat. L. I. §. 247. BACHOV. ad TREVTLER. c. l. lit. b. & lit. d. THOMAS. in not. ad I. Tit. de Rev. Div. §. 17. IAG. GABRIELWOLFF. Instit. Iurisprud. Nat. P. II. sect. II. Cap. 10. STRUIV. Exerc. XLI §. 18. TITIVS Obs. Lauterb. 1441.
 2) APRER. diff. an hosti liceat hostis ciues ad rebellionem sollicitare s. s. de Iur. Nat. Gent. & Civ. L. VIII. C. 6. §. 7. adde GVNDLING. Ius Nat. & Gent. C. 9. §. 26.

possit vel nōlit amplius hostilem animū ostendere, satisfactionemque debitam prestare cogatur. Hæc si vera sunt, vti sunt, non opus est ad fictionem rerum nullius recurrere, & inde adparet etiam, EVERHARDI OTTONIS 4); Xenophontem & Aristotelem secuti, comparationem belli cum venatione, ingeniosam magis quam veram esse, cum in re principaliori prorsus non conveniant ambo. Hæc enim circa res nullius versatur; bellum vero circa res quæ alicuius sunt.

§. VIII.

Jam porro inquirendum, an & quatenus occupatio bellica modus acquirendi sit? Si rem accuratius affimes, plane dicendum est, intuitu occupantis ipsius, hanc occupationem modum acquirendi hæc esse. Quid enim? Nonne hosti semper ius est, rem suam a nobis occupatam, de novo nobis eripiendi? At alias quod nostrum est, sine iniuria ab alio eripi non potest 1). Solidum & firmum ius in res occupatas hostiles per futuram pacem & hostis renuntiationem, adeoque per conventionem demum, occupans consequitur. Interea possidentur tantum ac defenduntur. At intuitu tertii modus acquirendi est eatenus, vt hic nos tanquam dominos in possessione rerum hosti ereptarum turbare non debeat. Deinde inferius dicitur, eos, qui causam a nobis res hostiles vendentibus habent, tutos esse & dominium acquirere, quod fieri non posset, nisi

4) ad §. 17. I. de Res. Div.

1) Consentit HEINECCIUS ad VINN §. 17. I. de Res. Div. THOMAS. in not. ad I. §. 17. de Res. Divis. KRESS specim Jurispr. Civ. forens. L. I. Tit. III §. 19. GUNDELING I. Nat. C. 56. §. 214. sq. nec non IAC. GABRIEL WOLFF. Instit. Jurispr. Nat. P. II. Sect. II. Cap. XI. §. 16.

nisi & nos domini fuissetis. Videtur itaque distinguen-
dum esse inter res immobiles & mobiles: illorum intui-
tu occupatio hac modus acquirendi non est; horum vero
intuitu utique est, in primis si quaestio ad tertium refera-
tur. Quae distinctio propter litigia tollenda recepta, hanc-
que rationem habere videtur, quod res mobiles dignosci
facile non possint, nec obligatus sit emtor, ut longa per-
quisitione indaget, cuius res illa sint fuerintque.

§. IX.

Pendet hinc quaestio spinosa & aspera, an ea immobi-
lia, quae hosti erepta sunt, durante bello, in tertium non so-
cium belli, valide alienari & transferri possint? Secundum
ea, quae §. anteced. disputauimus, quaestio neganda videtur,
& negat eam etiam GVNDLINGIVS 1). Præterquam
enim quod occupatio bellica ius solum tribuat, res hosti
ereptas possidendi atque defendendi, ad finem belli, qui
est iniuria vel propulsatio vel reparatio, & futura securi-
tatis cautio, eo melius consequendum, vsque dum in pa-
cificatione de dominio earum conventionem tranfigatur:
videtur etiam eo ipso populus ille, in quem translatio fit,
alterum cuius res est, insigniter laedere. Cum enim an-
tea ei, cuius res erepta fuit, liceret rem recuperare, quam
diu durabat bellum, nunc per eiusmodi translationem hac
facultas adimitur, & ad rem recuperandam nouo bello
opus est. Si Ius Gentium consolinus, exempta in utram-
que partem prostant. Non est qui nesciat vllus, quid no-
stro tempore cum Minorca Insula actitatum sit: quam

Rex

2) In Iure Nat. ac Gent. Cap. 26. §. 17. Et 19. add. Mosers, Grund-
sätze des Europäischen Völker Rechts in Kriegszustand L. II. Cap. 21. §. 5.

Rex Gallia Anglis sub initium huius belli armis ereptam Hispanis cessisse ex relationibus publicis didicimus. Sed cum quis exitus huius belli inter praefatos summos Reges futurus erit, nondum liqueat, nos quoque hac de re iudicare merito abstinemus. Ut vero alia exempla adferamus, ex historia superioris seculi notum est, Hispania Regem DVNKERKAM ab Anglis, in quos Galli transtulerant, frustra repetisse, belli iure praetexto. Ex aduerso constat quoque, praedia durante bello ab illis, qui ea hosti eriperant, aliis frustra donata esse. Pertinet huc quodammodo exemplum Ducis Marleborough, cui ob iusignia merita Augustissimus Imperator IOSEPHVS non solum dignitatem S. R. I. Principis contulerat, sed & anno 1705. Principatum Mindelheim Duci & Electori Bauaria bello ereptum donauerat, at in pace Badensi de plenaria Electoris Bauaria restitutione conuenerat, indeque factum, ut & hic Principatus eidem restituendus fuerit 2). Quid sit, hoc certum est in eius modi casu solidum & firmum ius a futura demum pace expectandum esse. Neque enim Princeps cessionarius plus iuris per eiusmodi cessionem consequi potest, quam ipse cedens habuit, hunc vero ius stabile dominiumque per pacis conventionem demum consequi §. anteced. monuimus.

§. X.

Secundum haecenus tradita, occupatio bellica est ius adprehendendi personas & res hostium iure belli competens. Est ergo occupatio bellica vel *personarum* vel *rerum*;

nos

2) Videtur hac de re longiorem narrationem apud PFEFFINGER. ad VITRIAK. L. I. Tit. 26. §. 14. p. 559. & in Elef. I. Publ. Tom. VIII. p. 414.

nos in sequentibus de posteriore potissimum tractabimus, de priori adiri potest HERTIVS¹⁾. Ex adlata definitione vero primo patet, hanc occupationem ab eo solum fieri posse, qui ius belli gerendi habet, nisi quatenus is id aliis permiserit. Quale exemplum cernimus in illis, qui permisso & auctoritate publica prædatoriam in mari exercent, (Die *Kapers*, *Freybeuter*) & huius intuitu ab Admiralitatibus codicillos prædatorios accipiunt, nec non in iis, qui cum parua manu militares in hostem excursionses fuscipiunt (auf *Warthie ausgehen*, *Wartheygänger*), cuius facultatis permisso publico indulgæ effectus hic est, ut non solum impune agere, hostemque prosternere & spoliare liceat, sed ut nec puniri possint in alio forte territorio deprehensi tanquam homicidæ & fures²⁾, imo, ubi etiam in manus hostium incidunt, ut non alio loco quam ceteri milites in bello capti haberi debeant. Contra ubi talis permissio publica deficit, e. g. si rustici consociati hosti insidiantur, qui vocantur *Schnaphâne*, vel si milites exautorati, vel signa deserentes regioni hostili exactioibus graues sint, qui vocantur *Marodeurs*, facta talia confiderantur ut latrocinia & furta, atque etiam eodem modo puniuntur³⁾; nec res ab eiusmodi personis adprehensæ capientium fiunt, nec proin cum effectu in alios transferri possunt, sed dominis semper salua manet vindicatio⁴⁾. Solis ergo militibus aut quibus id ab Imperante permit-

C

titur,

1) in *diff. de Lytro.*

2) v. GROTIVS in *I. B. & P. L. III. Cap. 4. §. 3. & Cap. 7. §. 7.*

3) TITIVS in *Obs. Lauterb. 1432 & 1434.*

4) FINCKELTHAVS. *Observ. præf. 56 & 57. PHILIPPI vsus præf. Inst. L. II. Eclog. 7. n. 6. BYNKERSHOEK. Quest. Iur. Publ. L. I. Cap. 15. & 17.*

titur, hostilitatem exercere licet, & hinc CATO apud CICERONEM §) negat *ius esse qui miles non sit, pugnare cum hoste*. Nec aliter usus inter gentes seruat. Sic Bataui Anno 1707 eiusmodi emissariam manum gladio & laqueo addixerunt, quæ sine mandato Imperatoris exercitus Gallorum (ohne Ordre) clam se in territorium Batauum insinuauerat, & personam Gallis consiliis suis molestam inde subripere tentauerat. ¶)

§. XI.

Porro inde patescit, res omnes, tam mobiles quam res soli, hosti non solum in iusto prælio, sed & in excursionibus ereptas regulariter non singulis adquiri, sed eius auspiciis bellum geritur, & penes quem est ius belli 1). Gerunt enim bellum non singuli milites, sed Respublica vel Princeps per milites, quibus Princeps tanquam instrumentis utitur, & qui propterea stipendia sua accipiunt, quique res hosti non suo nomine sed ut ministri Principis eripiunt, nec vel hoc nomine proin sibi acquirere possunt. Plerumque tamen militibus vel ex expressa vel præsumta Principis concessione res mobiles hostibus ereptas relinquimus, ita tamen ut usu Gentium fere distinguantur res mobiles hostibus priuatis propriæ, a rebus ipsi Respublicæ hosti propriis, vel ad usum belli necessariis; illæ duntaxat militibus permittuntur e. g. equi, pecunia priuata, automata argentea, gladii, non vero hæc e. g. ararium belli-

1) L. I de Offic. Cap. XI.

¶) v. Mosers Grundriss des Europäischen Völker-Rechts in Kriegzeiten, Anhang p. 353. ubi & plura exempla.

*) GRIBNER, Princip. Jurisprud. Nat. L. III. C. 20. §. 3. HERT. diss. de Lytro sect. II. §. 2. GYNDLING. Jus Nat. C. 36. §. 118-121. MERENDA Controversæ 22. L. II.

bellicum, tormenta bellica, cetera. Quoad eos qui privato & suo sumptu, mandato & auctoritate Principis bellum faciunt, de quibus §. *aneced.* res omnis ex conventionne pendet, qua determinatur, quid quantumque eis prædæ loco cedere debeat.

§. XII.

Ita Jure Naturæ & Gentium. Sed an Jus Romanorum his principiis etiam consentiat nunc videamus. CAIVS 1) ait: quæ ex hostibus capiuntur Jure Gentium statim capientium fieri, atque idem repetit TRIBONIANVS 2) inquiring: Item ea quæ ex hostibus capimus Jure Gentium statim nostra fiunt. Ex philosophia itaque Ictorum Romanorum hæc res non summæ potestati, cuius auspiciis bellum geritur, sed privatis capientibus addici videntur. Quod & magis confirmat LABEO 3) generaliter adferens, *si quid bello captum est, in præda est.* Hæc loca difficultate hæud carere omnes fatentur. HERTIVS 4) per Jus Gentium intelligi censet Jus Gentium domesticum, siue Civile plurium populorum, quod mutationem recipit, & textus hos ipsos ita explicat, vt saltim de acquirendi iure per occupationem bellicam generatim loquatur, quod sane apud omnes gentes obtinet: ius vero personarum singulatim iis definiri, & multo minus de singulis militibus intelligi posse negat. Vteremur lubentes hac HERTII sententia nisi scrupulum nobis iniiceret TRIBONIANI locus ex institutionibus citatus. In toto enim illo Titulo fere, quod &

C 2

expres-

1) in l. 1. §. ult. de acquir. rer. dom.

2) in §. 17. J. de Rev. Div.

3) in l. 28. in pr. de Captiv. & postlimis.

4) in diss. de Lytro sect. II. §. 2.

expresse ibi innuitur §), Jus Gentium pro Jure Naturæ accipitur, & deinde cum ibidem a §. XI. vsque ad finem de modis acquirendi, per quos res singulorum fiunt, tractetur, palam fit, & hic de singulis sermonem esse, ut taceamus, verba ipsa horum textuum hanc interpretationem vix admittere.

§. XIII:

Ut igitur quod nobis videatur exponamus, primum ab hac disputatione eximendos remur *res immobiles*, quæ sine dubio etiam Jure Romano in regula ipsi populo, non singulis qui capiunt adquiruntur; cuius rei argumentum, præter alia, hoc ipsum est, quod modo diximus, nempe in Institutionibus agi de modis acquirendi singulorum. At res soli non sunt obiectum habile occupationis talis, quæ res in singulorum proprietatem ire potest. Cum enim talis occupatio mera vi constet, & tantum solummodo occupatum censeatur, quantum in potestate nostra, & adprehensum tenemus, res immobiles vero non nisi inducto exercitu & præfidiis constitutis teneri possint: patet talem actum in privatos non cadere. Et aperte POMPONIUS 1) ait: Publicatur ille ager qui ab hostibus captus est, & inde orta sunt prædia illa stipendiaria ac tributaria, quorum TRIBONIANVS ipse 2) mentionem facit. De *mobilibus* ergo rebus citati textus solummodo accipiendi sunt. Nec supra citata *lex 28. de Captiv. & postlimin.* de aliis quam mobilibus rebus dicit. Licet enim generaliter

1) in §. 22 I. de Rer. Div.

2) in l. 20. §. 2. de captiv. & postlimin.

3) in §. 40. I. de Rer. Div.

ter loquatur; proxima tamen verba de seruo agentia, eam satis restringunt ad res mobiles. Quid ergo si dicamus hos textus statum democraticum, & inprimis statum militiae veteris Romanae supponere, indeque explicandos esse. Certe in hac materia plura alia eiusmodi occurrunt, e. g. definitio rerum publicarum, in qua etiam pristina verba, libertatem populi loquentia, retenta sunt, licet monarchia exorta dudum illam aboleuerat. Non nescio vulgo a Dd. Juris Nat. distingui, inter actus belli publicos, & priuatos. Res mobiles in ministerio publico occupatos reipublica & populo addicunt; res mobiles vero extra illud in priuata excursionem captas singulis capientibus addicunt, quam GROTII distinctionem etiam probant KYLPISIVS 3), VINNIYS 4), STRAUCHIVS 5), WESTENBERGIUS 6) alique. Sed merito eam reprobant PUFFENDORFIUS 7), THOMASIVS 8) & BEIERVS 9), non enim datur actus belli priuatus, qui non auctoritate publica, saltim praesumpta, nitatur. Actus vero mere priuatus in crimen incidit (§. x.), nec primum, sed poenam meretur. Quidquid sit, hoc certum est, Romanos hac in re sibi ipsis non satis constituisse, & pro diuersitate temporum & status, varium ius apud illos obtinuisse. Sic alibi proditum est, bona captiuorum in fiscum cogenda esse 10); qui praedam ab hostibus captam surripuit, lege pecu-

C 3

3) in *diff. de priuatis in hostem excursionibus*, s. 5.4) ad §. 27. I. de *Rer. Div.*5) *Dissert. Iustinian. VI* s. 34.6) in *Princip. Iur. Rom secundum ord. Instit. Tit. de Rer. Div. pos. 59. 60.*7) de *Jure Nat. & Gent. L. VIII. Cap. 6. §. 21.*8) in *notis ad Strauch c. 1.*9) in *Notis ad I. Tit. de Rer. Div. pos. 49.*10) l. 31. de *Jure fisci.*

culatus teneri 11); captiuos ab Imperatoribus vendi (Sole-
re 12): et apud LIVIVM aliosque historicos legimus, præ-
dam modo in ararium delatam, modo totam aut pro par-
te Diis consecratam, modo militibus diuisam, vel pecuni-
am inde redactam iis donatam esse.

§. XIV.

A personis quæ occupare possunt, transitus ad res, quæ
huic occupationi subiacent. Ex ipsa definitione (§. X.)
satis intelligitur, res hostium duntaxat huc pertinere,
adeoque ea quæ res hostium non sunt, licet apud hostes
in oppidis vel intra præsidia reperiantur, occupari haud
posse 1). Siue enim res nostræ in solo hostili exardescente
bello iam existant, quia non facile inde auehi & referri
possunt, æquitas ipsa dicitur, eas publicari non posse; siue
etiam post bellum iam exortum illuc translata fuerint,
idem tamen obtinere debet. Jure Gentium enim inter
duos populos mihi amicos, sed inuicem hostes, commer-
cia exercere licet, nisi pacta vel expressa vel tacita, ut fere
obtinere in mercibus vetitis, quæ *contrabande* vocari solent,
pro quibus habetur omnis materia, quæ per se, & uti est,
in bello usum habet, quaque hostis ad bellum gerendum
vel sustinendum indiget e. g. tormenta, arma 2), id quo-
dammodo impediunt. Quod si ergo res meas commercii
causâ in oppidum tui hostis detulero, versor in re licita.
Licet ergo tibi quidem, qua hosti, oppidum eius occupa-
re

11) l. penult. ad legem Iul. peculatus.

12) l. 4. §. 2. de statu hominum.

2) GROTIUS L. III. C. 6 §. 1. KVLPIUS. cit. diff. 5. 20. BEIER.
delin. Jur. Diuin. Natur. Cap. 32. post. 56. sq.

3) BYNKERSHOEK. Quest. Juris Publ. L. 1. Cap. 20.

4) BYNKERSHOEK. cit. l. cap. 22.

re, sed quo iure res meas, id est amici tui, occupabis 3) ? Illud tamen prætermittendum non est, omnia in territorio hostili deprehensa, præsumptione quadam pro rebus hostilibus haberi, donec contrarium probatum fuerit. Non inique ergo a me exigas, ut probem, res, de quibus agitur, meas, non hostium esse 4). An vero res hostiles in territorio amici existentes occupari possint? difficilius inspectio est. Videtur primo intuitu res simpliciter adfirmanda. Cui enim non permissum esset, res hostiles capere, cum omne quod hostium est, iure belli victori cedat. Et bello semel exorto tum certare odiis, tum res rapuisse licebit. Verum cum talis occupatio sine violatione territorii amici fieri non possit, facile patet, quæstionem abscisse adfirmari non posse. In praxi fere potentia Domini territorii, qua iniuriam & violentiam territorii ulcisci potest, quæstionem decidet 5).

§. XV.

Iam accedimus ad tempus, quo acquisitio rerum hosti ereptarum contingit, siue ad punctum quasi & momentum huius acquisitionis. Quaritur nempe, ex quo tempore dominium per occupationem hanc mutetur & res capientium fiant? Vulgo dicitur Jus Romanum distinguere inter res mobiles & immobiles. Has tunc reipublica adquiri, ubi munitionibus ita inclusa sunt, ut veteres domini arceri possint; illas vero capientibus adquiri, ex quo intra præsidia & stationes sunt deducta. Ait enim POM-

4) GROTIUS de Jure B. & P. L. III. Cap. 6. §. 6.

5) Grundsätze des Europäischen Völker-Rechts in Kriegeszeiten L. II. C. 5. §. 9. 10.

PONIVS 1): Postliminii ius est in bello; cum hi qui nobis hostes sunt aliquem ex nostris ceperunt, *Quintra præsidia sua perduxerunt.* Jam vero qui postliminium novit, novit etiam, postliminium non esse nisi eorum, quæ in hostium dominium transferunt. Inde ergo concludunt: eodem modo rem amitti quo postliminio redit 2) sic Pro ratione etiam adlegatur, quia tunc hostis victus probabilem recuperandi spem amiserit. Ita vulgo. Sed forte tentari posset, annon potius Jure Romano inter personas & res distinguendum, & de his simpliciter adfirmandum sit, quod ilico ubi hostis eas tenet adquirantur; de illis vero, quod tunc demum si intra præsidia deductæ sint, capientium fiant. Certe Jus Roman. quando de rebus loquitur, significanter ait: *eas statim & protinus capientium fieri* 3). Verum mitramus Jus Quiritium. Juuabit nunc potius dispicere, quid Jus Naturæ & Gentium stabiliat. Quoad immobilia supra diximus, acquisitionem eorum intuitu capientis, & qui ab hoc causam habent, per pacis conventiones demum contingere. Quæstio ergo potissimum remanet de immobilibus intuitu tertii, & de rebus mobilibus. Atqui hic, si ex ratione sola disputare placeat, recte sentire censendi sunt, qui hosti occupanti statim indistincte adquiri opinantur, nec opus esse, ut res in castra vel præsidia sint relatæ. Nam tertius non potest prædam eripere, quamvis in castra non relatam, hostis vero quandocunque potest. Et quis, per-

1) in l. 5. §. 1. de captiv. & postlim.

2) GROTIUS L. III. Cap. 6. §. 2.

3) v. §. 17. J. de Res. Div. & L. I. §. 1. de acquir. vel amitt. possess. adde ZIGLER. ad GROT. III. 6. 3. WESTENBERG. ad l. Tit. de Res. Div. pos. 57. iunct. ad 77. Tit. de captiv. pos. 1.

pergunt, hosti capienti leges praescribet? Arbitrantur itaque, modo memoratas distinctiones imprimis & potissimum in censum venire, quando de postliminii iure quaratur, minime vero intuitu ipsius hostis capientis 4). Jure Gentium vero solet fere Juris Romani dispositio hac in parte obtinere. Certe de navibus receptum est, ut earum dominum capientibus non ante adquiratur, quam si in portum aliquem, vel ad locum eum, ubi tota classis hostilis stationem habet, deducta sint. His consequenter si fingamus navem Lusitanam captam ab Algeriensibus in medio mare antequam in portum deducta sit, Anglis (posito hos Lusitanis amicos esse, non hostes) vel aliis venditam, vel etiam ab his vi & armis expugnatam esse, dicendum est Lusitanos illam ab Anglis repetere & vindicare posse; nempe quia Lusitani domini esse nondum desierunt. Quod tamen ita intelligendum esse aequitas dicitur, ut recuperatori merces pro opera & impensa salva sit 5). Alio exemplo huius observationis utilitas demonstrari potest. Finge navem mercesque Lusitanorum adsecuratas a Batauis esse, finge porro navem hanc ab Anglis expugnari, sed mox redimi a domino navis certa pecuniae summa. Si redemptio facta est ante deductionem in portum, adsecuratos non in solidum tenebuntur, sed ad impensas solum vel servatitium dependendum obligabuntur; si redemptio post deductionem in portum demum contigerit, in solidum tenebuntur, nec quidquam iuris in recuperatam navem

D

uem

4) TITIVS Observ. Lauterb. 1440. GFNDLING. Jus Nat. Cap. 36.

§. 115.

5) BYNKERSHOEK Quaest. Jur. Publ. L. I. C. 1.

uem amplius eis supererit, nempe quia magis pro noua nauis emtione habenda tunc est 6).

§. XVI.
Cum §. *anteced.* dictum sit, quaestio ibi proposita usum maxime se exserere, in postliminii iure, quod tribuitur subditis eius ciuitatis, ex qua quid occupatum est; pauca quaedam & de hoc iure adiciendum ducimus. Scilicet postliminium est ius, quo persona & res ex hostium potestate liberata pristinum statum, belli iure sublatum, recipiunt 1). Pater inde duplex postliminium dari, *personarum* alterum, alterum *rerum*. Nos de posteriori duntaxat breuitatis causa solliciti sumus. Quantum itaque ad res ipsas recuperatas ab hoste attinet, res immobiles semper, quandoque receptas, postliminio redire ad priores dominos constat. Haec enim, prostrigatis & deiectis hostibus, non publicantur neque praeda cedunt, sed pristinis dominis restituantur, cum aequum sit, ea quae per iniuriam & meram vim hostilem ablata sunt, pristinae conditioni restitui. Adplicari huc etiam potest quod IMPP. 2) dicunt de hominibus captis, & virtute militum liberatis; *receptos eos non captos iudicare debemus; & militem nostrum addo: et Principem, defensorem eorum decet esse, non dominum.* Et ita tam de iure Romano 3) quam iure Nat. 4) obtinet. Imo si rem ex solatione astimes, im-

6) BYNKERSHOEK. c. I. Cap. 5. & Cap. 25.

1) v. TITIVS in iur. priv. L. X. Cap. 10. §. 4. add. l. 19. pr. de captiv. & postlim.

2) in l. 12. C. de postlim. reuers.

3) v. l. 20. §. 1. T. de captiv.

4) v. CROT. L. III. cap. 6. §. 13.

immobilibus rebus postliminium ne quidem necessarium esse videtur, cum hoc tum demum obtineat, ubi res plene hosti acquisita fuit, iam vero supra dictum est, res immobiles per pacis demum legem hosti plene adquiri. Quoad res mobiles autem, Jus Roman. distinguit inter *cas quæ usum in bello præbent*, e. g. naues longæ & onerariæ, equi & equæ freni patientes, his postliminium concedebant, exceptis armis & vestibus, quia non sine flagitio amittuntur 5); & inter *cas, quæ talem usum non præbent*, de his regulam constitutam habent, eas postliminio non redire, sed in præda esse 6), adeoque manere eorum, qui eas recuperarunt, aut per commercium iustione titulo comparauerunt. Sed moribus gentium satis constat, hodie discrimen inter res mobiles nullum seruari, nullumque earum dari postliminium. Pro ratione sine dubio est hoc, quod alias infinita litigia ex eiusmodi vindicationibus orirentur 7). Illud vero semper supponendum est, si de postliminii iure disputatio instituat, ut res mobilis nobis ablata plene hosti quæsitæ sit. Non enim intelligitur postliminium, nisi earum rerum, quæ in hostium dominium ante venerunt. Hoc ergo deficiente, & rebus e. g. intra præsidia nondum deductis, sed ilico a nostris recuperatis nulla quoque de postliminio quæstio esse potest, sed a dominis suis recte vindicantur, nec recuperatori cedunt.

§. XVII.

5) v. l. 2 & 3. de Captiv.

6) v. l. 28. de Captiv.

7) HUBER. ad Tit. de Captiv. n. 7. GROTIUS. L. III. Cap. 9. § 15. BYNKERSHOEK. Quæst. I. P. L. I. Cap. 2.

§. XVII.

Sed hic subsistendum nobis est. Merebatur quidem nobilis hæc materia ampliorem profundiorque dispectionem, sed tum fines nobis præstituti, tum temporis penuria plura adferre, atque ad specialiora descendere vetant. Tu interim B. L. hæc quæ scripsimus boni consule, & si qua in re forte calamus nimis festinans erravit, hoc in meliorem partem interpretare.

F I N I S.

ERFUERT, Diss., 1767/67

SS.

ULB Halle

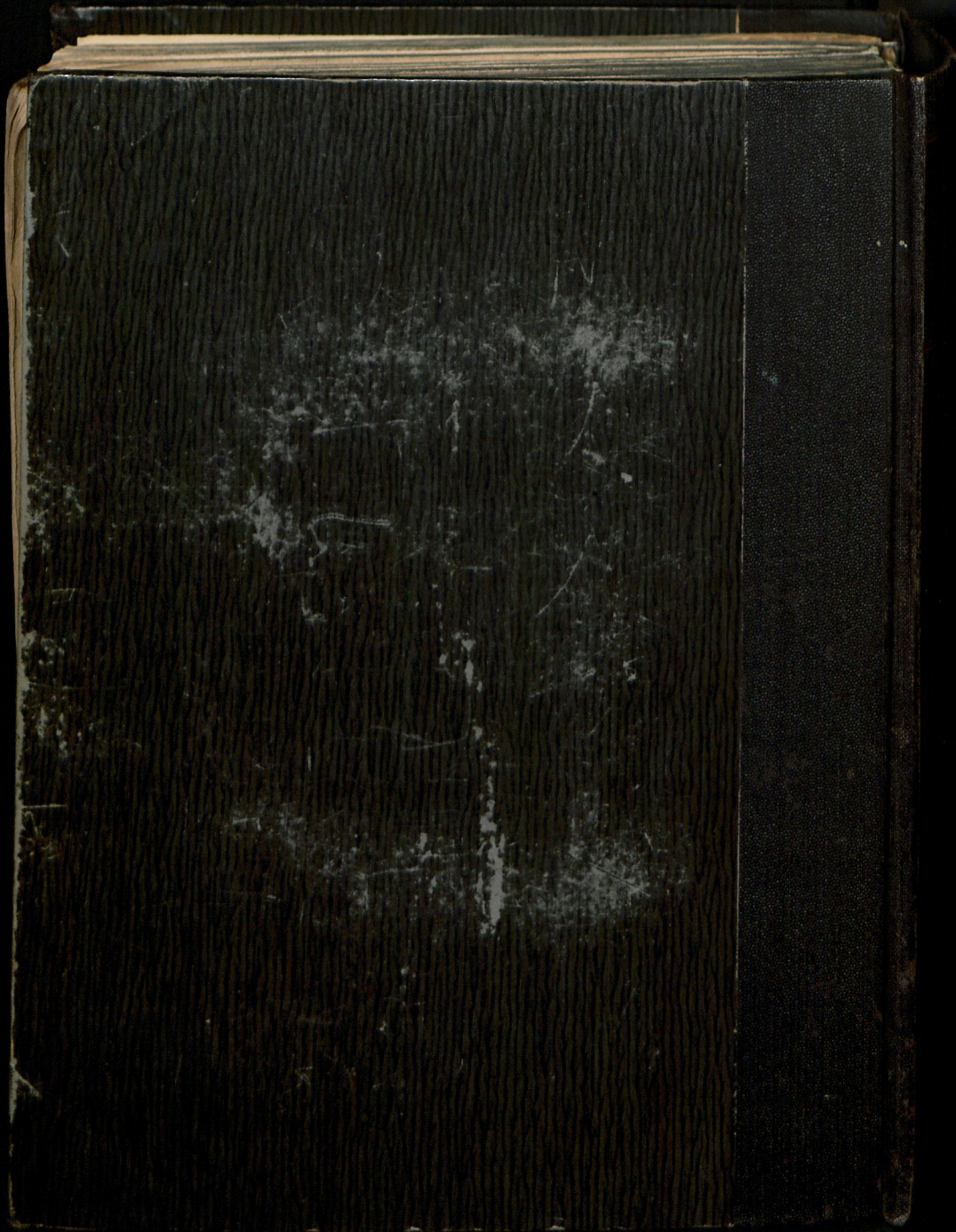
3

004 995 333

VD 18

1762, 2

DISSERTATIO INAUGURALIS IVRIDICA
DE
MODO ADQVIRENDI
PER
OCCVPATIONEM BELLICAM
DEQVE EO QVOD CIRCA EVM
IVSTVM EST.

QVAM
DEO O. M. ADSPIRANTE
CONSENSV ILLVSTRIS IVRE CONSVLTORVM
ORDINIS
P R Æ S I D E
DN. CONRADO WILHELMO
STRECKER,

I C T O
EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MOGVNTINI CON-
SILIARIO REGIMINIS, FACVL.T. IVRID. ASSÈSS. SENIORE,
PROF. DECRETAL. PVBL. ORDINAR. CIVITATIS ERFORD.
CONSVLE PRIMARIO, NEC NON PRÆFATÆ
FACVLTATIS DECANO,

PRO CONSEQVENDIS SVMMIS IN VTROQVE
IVRE HONORIBVS ET PRIVILEGIS DOCTORALIBVS

ERVDITORVM EXAMINI
H. L. Q. C. DIE V. APRIL CIOCCCLXII.
SVBMITTIT

CHRISTIANVS CHRISTOPHORVS THILO
TENNSTADIENSIS.

ERFORDIÆ, LITTERIS NONNIANIS, ACAD. TYPOGR.

